

LBRIS

We know
books

Cristina Onose

ZĂPADA DIN VARĂ

poeme și traduceri

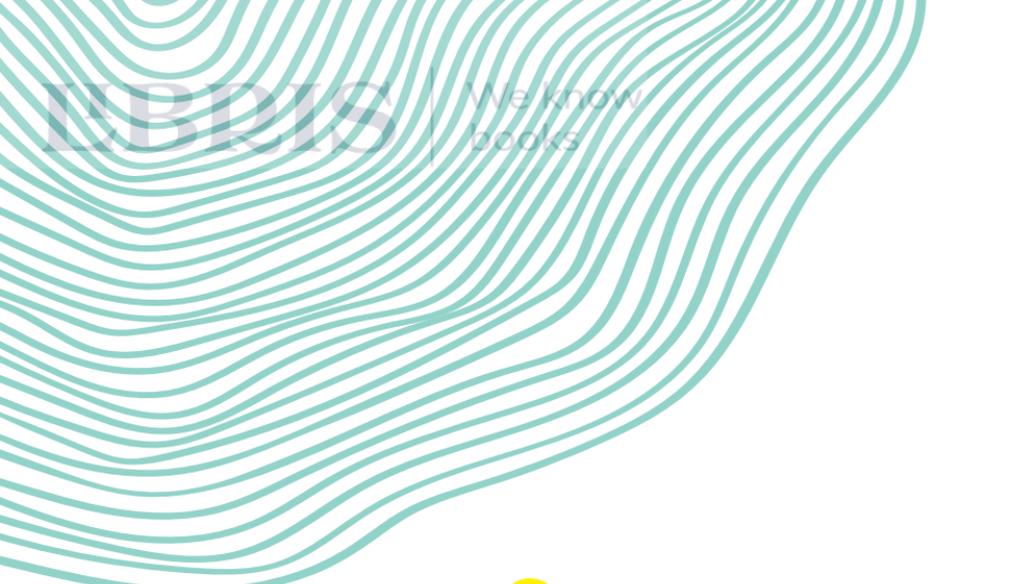

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
I. MICI POEME PANDEMICE / PETITS POÈMES PANDÉMIQUES / PICCOLE POESIE SULLA PANDEMIA	
CORONAVIRUS.....	13
VISUL UNEI PANDEMII DE PRIMĂVARĂ	15
MI-E DOR... ..	18
IARNA DIN SUFLET	20
ZĂPADA DIN VARĂ.....	22
MASCA VENEȚIANĂ.....	24
DAR... MĂCAR E PACE...?	25
JOS MASCA... SUS CASCA?	27
CORONAVIRUS.....	29
ME MANQUE.....	31
LE MASQUE VÉNITIEN	33
LA NEIGE D'ÉTÉ.....	34
L' HIVER DE MON ÂME	36
LA NEVE D'ESTATE	38
LA MASCHERA VENEZIANA.....	40
II. GÂNDURI ȘI POEZII ALE UNOR PERSONALITĂȚI DISPĂRUTE ÎN TIMPUL PANDEMIILOR / PENSÉES ET POÉSIES DES PERSONNALITÉS DISPARUES PENDANT LES PANDÉMIES / GEDANKEN AN PERSÖNLICHKEITEN, DIE WÄREND PANDEMIEN VERSCHWANDEN	
LES DISPARUS	45
DISPĂRUȚII	46
EDMOND ROSTAND.....	47

GUILLAUME APOLLINAIRE.....	50
GUSTAV KLIMT.....	54
PAUL GOMA.....	58
MARIA DE SOUSA.....	62
III. MĂRTURII ISTORICE ȘI POETICE DIN TIMPUL PANDEMIEI / TESTIMONIANZE POETICHE AL TEMPO DELLA PANDEMIA / POETIC TESTIMONIES DURING THE PANDEMIC / TÉMOIGNAGES HISTORIQUES ET POÉTIQUES PENDANT LA PANDÉMIE	
LUCIAN-ZEEV HERSCOVICI.....	69
CATHERINE M. O'MEARA.....	81
MANUEL ALEGRE DE MELO DUARTE.....	85
KADDOUR HADADI.....	88

IBRIS

We know
books

I

MICI POEME PANDEMICI
PETITS POÈMES PANDÉMIQUES
PICCOLE POESIE SULLA PANDEMIA

Poeme de Cristina Onose

CORONAVIRUS

Privesc
de la geam strada pustie,
altădată plină de forfotă.

Rar
câte o fantomă
cu mască și mănuși;
scafandri pierduți
în marea de verde
a primăverii.

Copii
pe biciclete
la distanță „reglementară”
unul de celălalt.

De mască
mi s-a lipit eticheta: „BĂTRÂN”.
Mă mișc
și sunt viu câteva ore pe zi.
În rest,
cârțiță în vizuină.

Moartea
e oare mai rea decât
renunțarea voluntară
la LIBERTATE?

18 aprilie 2020

VISUL UNEI PANDEMII DE PRIMĂVARĂ

Înspăimântată,
scăldată-n propria-mi sudoare,
m-am trezit
stană de gheață:
visasem
că-mi pierdusem masca.
Înnebunită
de gândul infracțiunii
alergam, alergam
cu disperare
după noua mea identitate
piedută.

Fără mască
nu mai existam aici,
în lumea înregimentată.

De la balcoane,
ouă și ghivece aruncate,
pline de oprobriu,
voiau să mă oprească
din goana mea nebunească.

De pe marginea drumului
polițiștii îmi fluturau
formularele cu amenzi.
Plângând,
căutam o gaură de șarpe
în care să m-ascund.

Pe umăr,
simțeam răsuflarea imaterială
a Tatălui meu.
Îmi șoptea:
„Nu plânge, fetița mea,
nu plânge.
Din când în când,
nu știi de ce,
lumea asta mare
se-ntoarce cu josu-n sus.

Nu pune întrebări,
nu căuta explicații,
nu căuta să-nțelegi
ce nu-i de-nțeles.”

Odată trează,
totuși am reușit să-nțeleg
că nimic nu se schimbase:
pe burtiere, la știri
lista morților și a infectaților
era riguros afișată,
la terapie intensivă
nu mai erau locuri,
morții goi, conduși la groapă
erau tot în coșciuge plumbuite,
ordonanțele erau ordonanțe,
amenzile erau amenzi,
carantina era carantină
și... masca mea,
triumfătoare, trona pe noptieră.

5 aprilie 2021

LE MASQUE VÉNITIEN

Dès siècles, à Venise en février, sans interruption,
C'est CARNEVALE; places, canaux, pontons
Étalent leurs masques, leurs traditions.

Costumes et masques grotesques ou raffinés
Dans les gondoles, défilent auprès des palais;
Par tous, avec émoi, admirés.

Maintenant la respiration est surchauffée
D'un masque qu'on nous a greffé:
Qu'est-elle devenue, notre humanité?

Sur Rialto, un masque s'approche.
Les Anges tintent de leurs cloches:
Désormais, la sainte libération est proche.

14 februarie 2022

LA NEIGE D'ÉTÉ

En MOI, MAINTENANT et ICI...
l'hiver me fait peine;
un hiver qui ne veut pas me quitter.
Des congères dans mon âme et des glaces
dans mes veines:
Une calamité, on ne sait pas d'où, importée.

Le Diable qui bat sa femme fond la neige
dans la plaine;
de la vase est en moi, mais la rue aussi
en est pleine;
seulement la nuit, dans mes rêves effrénés,
je suis bien dans ma peau: j'ai chaud, c'est l'été,
immergée dans les parfums de la Méditerranée.

Les sensations de cette synesthésie
créent en moi une douce poésie:
or et bleu, couleurs immaculées,
le sable qui brûle mes pointes mouillées
et la mer qui me chante sur l'écume de ses cimes,
par le clavier de ses vagues, la beauté sublime.
Une symphonie de blanc et bleu me sourit
et la chaleur du soleil excitant me guérit.

Ainsi, j'oublie la boue de la neige tachée
et le rêve m'est plein de la neige d'été.

18 februarie 2022

L' HIVER DE MON ÂME

Dehors c'est l'hiver... mais l'hiver est aussi
dans mon âme:
desert, impuissance... et j'ai tellement froid!
Je me trouve démunie à la fin d'une civilisation;
je glisse sans regret dans le vide de l'histoire.
Un monde disparaît et... un autre va naître,
mais CELUI-CI... n'est pas le mien.

Du néant descendent en essaim
les signes avant-coureurs de l'Apocalypse.
L'hiver de la querelle planétaire s'instaure:
peuples déchirés, harcelés, hantés,
errent à travers le désert
mendiant une oasis d'espérance;

guerres stupides,
piétinant tout sous leurs bottes
s'entassaient à nos portes
clamant le POUVOIR, ne fût-il qu'éphémère;

robots intelligents, au-delà de notre volonté
construisent le NOUVEL ORDRE,
sans nous, sans HISTOIRE, sans idéaux.

La PEUR est ALPHA et OMÉGA dans ce
monde-ci.
PEUR de nous, de la mort, mais... surtout de la vie;
une PEUR qui paralyse et gèle,
qui nous détraque la cervelle.

Et alors, je continue à faire cette demande:
COMMENT, QUAND et POURQUOI y sommes
nous arrivés?
Et, dans ce monde sans but, j'aimerais savoir
quelle bonne réponse pourrais-je y avoir?

6 martie 2022